

Bogforums Debutantpris 2024 – motiveringstekster

Ulrikke Bak
Love Looks Bleak
Forlaget Amulet

”Don’t read it for the plot”, råder Ulrikke Baks vildt dragende fortællerstemme med navnet Psalm os til. Nej, læs Baks hårdtslående slapstick noir-agtige bekendelsesflow af en roman for sin fandenivoldskhed, sin up beat energi, for sin undersøgelse af friheden i det performative, sin ømme omfavelse af overfladefænomener, for sin sort-humoristiske beskrivelse af at forblive oprejst, selvom man er udsat for vold, og for sin I don’t give a fuck-umponerethed over normer. Som for eksempel, at være dansk debutant og vælge at skrive på engelsk. Sproget er et konceptuelt greb, en iscenesættelse. Bogen tilhører fortælleren Psalm. Hun arbejder som tekstforfatter i modebranchen. Engelsk er modeverdenens sprog, det er brandingens sprog, det er populærkulturens sprog. Og det er sproget, man bruger på internettet, hvor tid og sted ophæves, og man taler til alle eller til ingen. Ulrikke Baks skrift er både registrerende og undersøgende, naiv og selvbevidst. Særligt stærkt står beskrivelsen af den systematiske nedbrydelse, hun har været udsat for af sin stalker-ekskærester; en beskrivelse, som er præget af både sårbar indlevelse og den sorte humors afværgelsesmekanisme – som her: ”I just wanted to leave it behind. And eventually I did, thanks to some help from a restraining order.” Vi har bare en ting at sige: Watch out for Ulrikke Bak.

Linea Maja Ernst
Kun til navlen
Lindhardt & Ringhof

Kan man blive boblende lun på en roman? I Linea Maja Ernsts romandebut, der viser, at kærligheden kommer i mange former, kan man. Syv venner mødes ved en skovsø over syv dage ved midsommertid. For enden venter et bryllup. Det er en cool generationsroman a la 2024, der samtidig bekræfter, at det eksistentielle grundmateriale forbliver det samme over tid. Shakespeares *En skærsommernatsdrøm* lyder som et mildt ekko op igennem romanen, der emmer af en tørst efter lykken, af kærlighedsforgreninger, begær og udsigten til at træde ud i længslernes drømmeskove. Bogen er en samtale mellem venner. Studiekammeraterne Sylvia, Kvæde, Gry, Esben, Karen, og så Charlie og Adam. De udgør en enhed, som en familie uden stamtræets bindinger. Men venskabet er en intrikat størrelse. Siderne fyldes med venskabsjalousi, venskabspejlinger, venskabskonkurrence, venskabsforelskelse og venskabserotik. På den ene side viser den fællesskabets styrke og på den anden, hvordan man kan føle at man sættes på prøve selv blandt sine nærmeste: ”Nu er det solnedgang og solsortesang og solbærvin og susen i birketræerne, og hvis nogen siger et ord om renten på deres lån, begynder hun at skriges.” Brylluppet varsler venskabet svanesang: Hvad bliver vennerne nu for hinanden – fastlåste som kreative småborgere eller stadig i stand til at afsøge udgrænsede livsformer? Det spørger de hinanden om, eller tænker for sig selv. Som en nyspændt bue dirrer romanen af både indlevelse og satire. *Kun til navlen* er et legende og skælmisk portræt af den moderne intellektuelles forestillingskraft og de analytiske færdigheder, der ligger faretruende tæt på overtænkningen.

Gustav Valdemar Strange
Til alle dem der vil forlade mig
Gyldendal

Til alle dem der vil forlade mig er oprigtighedsdigtning, når den er allerbedst. Med stor psykologisk indsigt undersøger Strange, hvordan det er at være i konflikt med sig selv, at være fanget inde i sit eget blik, og hvordan man så kan sige noget om de gennemgribende forandringer, vi mødes af. Digter-jeget Gustav mister sin far til kræft. Men han havde mistet ham allerede. Sorgen er ikke storladet og omkalfatrende hos Strange: "I stedet er den noget lavfrekvent. En lille myg i øret. / En forkælet sorg. / Sorgen over ikke at føle nok." Flovheden, forlegenheden og skammen bliver Gustavs følgesvende. Ærligheden er en poetologisk drivkraft – en blid insisteren på, at følelser ikke kan rangordnes. Bogen er også båret af en antihierarkisk skriftpraksis: her går man i Kvickly, ser noget med David Owe i Go' Aften Danmark. En lang monologisk indledning, som præges af talesprogets løse spring, viser sig at tilhøre Gitte, Gustavs mor, som man kommer til at holde af som Per Højholts Gitte. For dette er ikke kun en bog om en fars død, men også om en mors opblomstring. Det mysterium, som selv vores ophav, vores forældre, kan være for os, bliver afdækket med både tabserfaringens melankoli og med stor ømhed. Forældrenes forhold har været præget af ulighed, men da han dør, vokser hun og går ud i verden med nye, langskafede kernelæderstøvler. Mens faren forbliver tavs igennem bogen, også da Gustav springer ud som homoseksuel, skaber morens tilstedeværelse en forbindelseslinje til ham. Hendes sprog er en del af teksten og kan ikke forlade ham. *Til alle dem der vil forlade mig* er en smuk påmindelse om, at sproget knytter os sammen.

Inger Smærup Sørensen
Dødsbo
Forlaget Grif

Verden er et fælles anliggende. Du og jeg er en vandrør på jorden. Hvorfor opfører vi os så, som om vi ejer den, overforbruger naturens ressourcer og forvandler den til et dødsbo? Inger Smærup Sørensens suverænt stil- og formsikre debutroman er et originalt bud på nødvendigheden af et fokusskift. Vil man noget nyt, må man begynde med sig selv. Bogens navnløse fortæller, der har sagt sit job op hos Styrelsen, flytter til en landsby, ind i kvinden Ellys dødsbo. Det er et nært og stille liv, men det er det store ansvar, der er på spil. Smærup Sørensen gør i den grad op med en litterær vanetænkning. Det betyder bl.a., at det ikke er et 'jeg', der fortæller, men et 'man'. Den jeg-løse fortælleposition giver frihed, for hvis man ikke er nogen, er man ikke låst fast. Romanen gennemsyres af en herligt frigørende tvetydighed. Trods den kollektive udsigelsesposition, er den dybt mistroisk over for systemer og fællesskaber. Man kan føle en samhørighed med verden, men det behøver ikke at betyde, at man skal synge med én stemme, som der står: "Fællessang forfører. Pas på fællessang." Romanen husker os selvsikkert på, at tvivlen er en dyd, den blander imperativiske paroler med nænsomme og omsorgsfulde observationer af mennesker og hvirveldyr, den tildeler direkte, kritiske svirp til alt fra fordrejede selvforståelser, embedsmænd, hanmodernister, aircondition, kød og kønshierarkier og udfoldes med stor, underspillet humor. Det er en roman, der bygges op af et 'både-og'. Nuancerne ligger i sproget og i den stemme, vi taler med. *Dødsbo* taler med sin helt egen særegne stemme.